een biologische paradox. Het was er onmogelijk heet en de slakken verkeerden alle natuurlijk in een droogteslaap. Ze lagen los op de bodem en de opening van het huisje was afgesloten door een epiphragma. Het bezit van een huisje stelde hen in staat het ongunstige gedeelte van de dag door te komen. Het viel mij bovendien op, dat het slakkenhuis dikker van wand was dan bij Cepaea, hoewel de grootte ongeveer gelijk was. Ook was de kleur wit. Of hier een correlatie te constateren valt tussen belichting en kleur van het slakkenhuis is mij niet bekend. Doelmatig is het in elk geval wel, want de witte kleur zal veel zonnestralen en warmte keren. Twee exemplaren werden meegenomen en zolang in een glazen buisje ondergebracht. Toen ik op mijn lange reis door Midden Frankrijk, waar het zalig regende, eens naar ze keek, waren ze ontwaakt en kropen lustig langs de glaswand.

Tenslotte zij nog opgemerkt, dat in ons land een slakkengeslacht voorkomt, dat van een droog, warm milieu houdt, n.l. de duinen; daaraan dankt het zijn naam *Xerophila* (Xerophiel = droogteminnend).

Rotterdam J. POOLMAN.

Iets over vinken.

In vroeger jaren werden vinken *(Fringilla coelebs* L.) niet alleen gedurende de trek onder netten gevangen, doch ook met lijmstokken, met gebruikmaking van blind gemaakte lokvinken.

Deze wijze van vangen geschiedde in den broedtijd.

Een dergelijke manier van vangen brengt meer het karakter der vogels naar voren, dan het vangen met netten en is daarop ingesteld.

De lokvogel dient een goede vink te zijn, die zich bij het vangen een temperamentvolle vogel heeft getoond, door flink te slaan en de opgezette vink (de z.g. bijtert) dapper aan te vallen.

Benoodigheden voor de vangst zijn o.a. een lokvogel, een op een stokje opgezette vink en lijmstokken, dat zijn twijgjes met ingedikte lijnolie bestreken.

Doordat de lokvogel in het broedterrein (= teritorium red.) komt van de te bemachtigen vogel en door geluid (bijv. slaan) van zijn aanwezigheid blijk geeft, ontstaat meestal een duel in den zang.

De wilde vogel ziet de opgezette vogel en valt deze meer of minder vlug aan en geraakt in de gelijmde twijgjes vast.

Allereerst werd nota genomen van de slag van de gevangen vogels. Deze werden benoemd als roddelslag, rispetieslag al naarmate de zang of de uitgangen werden gehoord. In eenzelfde buurtschap komen veelal gelijkluidende slagen voor.

Vogels van uiteenlopende streken, kunnen aanmerkelijk in slag verschillen.

Geringde vink.

Foto Kees Hana.

De nesten zijn met een lokvink doorgaans gemakkelijk te vinden, omdat het vrouwtje in den broedtijd bij het vernemen van een vreemde vogel naar het nest vliegt en misbaar maakt door luid te roepen pink, pink.

Het nest is veelal in een loofboom, van buiten met mos bekleed. Het valt daardoor niet op en is voor leken moeilijk te vinden.

Jonge vinken zijn in gevangenschap moeilijk groot te brengen.

Zij staan bij het voederen onophoudelijk te schudden, het toedienen van voer ondervindt daardoor moeilijkheden.

In gevangenschap ontstaan niet zulke mooie kleuren als in het wild. Gevangen vogels verminderen m.i. ook in kleur.

Doorgaans ontmoet de vogelaar ook trekkers. Dat zijn die vogels, welke nog niet op hun broedplaatsen terug zijn.

Veelal slaan zij wel, doch geraken niet in een duel met soortgenoten en vliegen vlug „tjoek...tjoek" roepend weg.

Zeldzaam is bij een dergelijke vogelvangst waar te nemen, dat zoo'n trekkende vogel zich bemoeit met het wijfje, dat zich ter plaatse reeds geïnstalleerd heeft.

Komt het rechtmatige mannetje opdagen, dan is de indringer vlug verdwenen.

Deze trekkers zijn te herkennen aan de fletse borstkleur en een bek, die niet of aanmerkelijk minder blauw is,dan bij de vinken, die reeds op hun broedterrein zijn.

Dergelijke trekkers hebben vaak ook geen mooie slag, het zijn niet de beste vogels.

Vermoedelijk schuilen onder die vogels vele jonge dieren, ook die uit Noordelijke landen.

De vink is een goede kooivogel en wordt ook wel gebruikt om kruisingen te verkrijgen van vink × kanarie.

De vogel is een sieraad bij de boerenhofsteden en plantsoenen. Het is daarom goed, dat het vangen vrijwel verboden is.

Uit het oogpunt van dierenbescherming is het ook goed.

Een lokvogel wordt blind gemaakt door de oogleden te branden waardoor deze aan elkander groeien gedurende de genezing. De dieren waren dan vrijwel blind. De oogen zelf mochten niet geraakt worden, want dat betekende het verlies van de vogel door de dood.

Door deze wijze van vangen kreeg een dergelijke vogelaar meer kijk in het leven dier vogels, dan zij, die het met netten doen.

Op een excursie vindt men ook niet spoedig vogels die zodanig in actie zijn, als de dieren in wier broedgebied een lokvogel gebracht is.

Delft K. BAKKER.

Bijschrift.

Graag voldoe ik aan het verzoek van de redactie om aan het bovenstaande relaas van een oud-vogelaar iets toe te voegen. Bij de hier beschreven vangwijze wordt gebruik gemaakt van de gewoonte van zovele mannetjesvogels om vóór de broedtijd een klein gebied in bezit te nemen en dit vrij te houden van mannelijke soortgenoten. Op dit privégebied (in de vogellitteratuur „territorium" genoemd) zingt zo'n mannetje geregeld. De betekenis van de zang is tweeledig : in de eerste plaats is het een waarschuwing voor andere mannetjes, dat hier bezet terrein is, waar zij zich niet op moeten wagen. In de tweede plaats is het een uitnodiging voor de vrouwtjes, die op zoek naar een gade zijn. Hier is alleen de betekenis voor andere mannetjes van belang.

Elk mannetje heeft dus in het voorjaar de drang zo'n gebiedje in bezit te nemen en hier zijn aanwezigheid door zang te verkondigen. Wat gebeurt er nu, wanneer het zich argeloos in reeds bezet terrein tracht te vestigen ? Zijn gezang prikkelt in sterke mate de rechtmatige bezitter en deze gaat hem onmiddellijk met zijn eigen wapenen bestrijden, n.l. door eveneens druk te gaan zingen. Meestal is dit reeds effectief. De nieuw aangekomen vogel, die zich nog niet erg veilig voelt, laat zich intimideren en verdwijnt na een kort zangduel. Zonder dat het tot een handgemeen gekomen is, heeft hij een morele nederlaag geleden. Maar soms is hij volhardender. De oorspronkelijke bezitter komt dan steeds naderbij om hem tenslotte aan te vallen. Soms kiest hij dan alsnog het hazenpad, soms ook houdt hij stand en dan wordt zijn aanwezigheid na enig vechten vaak door de oude bewoner geduld, dat wil zeggen, deze staat hem een deel van zijn gebied af, dat hij voortaan niet meer als het zijne beschouwt.

Deze bijzonderheden zijn de vogelkundigen eerst betrekkelijk laat bekend geworden. Het lijdt geen twijfel, dat de vogelvangers er reeds veel eerder van op de hoogte waren, tenminste van die trekjes eruit, die bij de vangst van belang zijn. Trouwens, dit merkt de buitenbioloog maar al te vaak : al die vangers, vissers en stropers, wier verhalen zo dikwijls met een al of niet verborgen schouderophalen aangehoord worden, hebben vaak een kennis van hun object, die niet hoog genoeg aangeslagen kan worden, al moet je met hun interpretaties wel eens voorzichtig zijn.

Wat zich bij de vangst van manvinken in het voorjaar afspeelt, is in het licht van het voorafgaande duidelijk. De lokvogel in zijn